

Bud'te svatí

1. čtení: Mt 5,37-48 **"Bud'te tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec."**

Kázání: Leviticus 19,1-2;9-18 **Bud'te svatí, neboť já Hospodin, váš Bůh, jsem svatý.**

Bratři a sestry

vždycky, když sem v neděli ráno přijdu, jsem překvapený. Z toho, že tu jste, že se tu scházíme. Že se tu prostě v neděli ráno, každou neděli, sejde společenství lidí, kteří se hlásí k Bohu a k Pánu Ježíši Kristu. Možná Vám to přijde normální, někteří z Vás to takhle zažíváte celý život. Ale já jsem překvapený. Možná proto, že tu jsem teprve tři roky. Myslím, že tím to není. Nejsme jediní, kdo se takhle v neděli ráno schází. Úplně po celém světě se dnes setkávají a tvoří společenství lidé, kterým navíc smíme říkat bratři a sestry. Prostě mě to fascinuje. Možná je s tím spojeno i to, že mi tím dáváte práci. V tom dobrém slova smyslu. K čemu by byl farář, kdyby v kostele nebyli lidé? Pán Bůh moje kázání slyšet nepotřebuje.

To je první věc, že tu vůbec jsme. Teď jde ale o to, proč a k čemu a taky jak máme být. Všichni, kdo tu jsme, jsme něco s Pánem Bohem a s Pánem Ježíšem Kristem zažili. Nějak nás zaujal, oslovil, připojil nás k sobě. Ten svatý, vyjímečný, úplně jiný, než si vůbec dokážeme představit, Bůh. A po nás chce, po nás, po svém lidu, po Izraeli i po církvi Bůh chce, abychom byli taky svatí. Taky vyjímeční, jiní, než ostatní. Nějakým způsobem oddělení a vydělení ze zbytku světa právě pro Pána Boha. Alespoň to je význam slova svatý.

No a přijdete si svatí? To není otázka k úsměvu. To je dost zásadní věc. Je to Boží nárok na nás. A nepomůže nám výmluva, že to Bůh říká Izraelcům. On to samé říká i Ježíš a po něm apoštolové církvi. Jednomu každému věřícímu křesťanovi. Bud'te svatí, protože Hospodin, Váš Bůh je svatý. Bez toho to nejde. Nejde si říkat: no, já chodím do kostela, su pokřtěnej, věřím v Pána Boha, ale nějaká svatost, nějaká oddělenost a vyjímečnost se mě netýká. O to ať se starají mniši a jeptišky a nebo faráři. Takhle to nejde. Církev není rozdělená na ty nahore, kteří se mají starat o svatost (popřípadě o peníze) a na ty dole, kteří mají prostě jenom chodit do kostela. V církvi i před Pánem Bohem jsme si úplně rovni. A všichni máme stejný úkol. Být svatí. Nést na sobě Boží jméno a být Božím obrazem tomuto světu. Všem lidem okolo i všemu stvoření.

Ano, je to veliký a těžký úkol, je to veliké a těžké vyvolení, být součástí Božího lidu. Je to veliká zodpovědnost. Ať chcete nebo ne, podle jednoho každého z nás lidé vidí Boha. Vidí jeho obraz na nás. Na tom, jak se chováme, jak mluvíme, jak prožíváme věci, jak vychováváme děti, jak se chováme k lidem na okraji i za okrajem společnosti. Možná vám to tak žhavé nepřijde ale vzpomeňte si, jak lidé resgují na zprávu, že některý duchovní zneužil dítě nebo děti. Lidé neříkají: no jo, je to úchyl, musí do vězení a léčit se. Ne, říkají: to je křesťan, takováhle je církev, takovýhle je Bůh a s takovýmhle Bohem nechci mít nic společného. To radši žádného Boha než tohle. A mají pravdu. Ano, použil jsem extrémní příklad. Ale ono to tak je i v těch malých obyčejných věcech. Proto Bůh říká: Bud'te svatí, protože já jsem svatý.

A v tom přečteném oddíle z Bible, z knihy Leviticus, máme takový krátký přehled toho, co to znamená prakticky být svatý. Je tam vlastně 6 věcí, 6 způsobů projevu svatosti. To první, ohled na chudé a bezmocné. To jsou ta slova s tím sklízením obilí a vína. Dneska to takhle nefunguje. Už proto, že skoro nikdo z nás nemá pole ani vinici. Ale smysl zůstává stejný. Nebudeš všechno, co dostáváš od Pána Boha, užívat jenom pro sebe. Užívat do posledního drobku. Ale aspoň ty drobky, ty paběrky necháš pro chuého, bezbranného, potřebného. To druhé, vztah k lidem okolo. Nebudeš je obelhávat, podvádět, využívat. Nesmíš si užívat úspěchu na úkor ostatních. Nesmíš lézt nahoru po zádech svých bližních. To třetí je vztah k postiženým, k hendykepovaným, k vozičkářům, nevidomým i kombinovaně postiženým. Nebudeš zlořčit hluchému a slepému nepostavíš do cesty překážku. To znamená taky to, že si z nich nebudeš dělat srandu. Jsou to tví bližní úplně stejně jako všichni ostatní. To čtvrté je spravedlnost při rozhodování. Budeš spravedlivý bez ohledu na to, jaké z toho můžeš mít výhody nebo nevýhody. Ano, to je taky zákaz korupce. To páté, nesmíš ublížit svému bližnímu. Nesmíš mu šáhnout na život, ani se mstít ani vůči němu chovat nenávisť. A to šesté? To je shrnutí toho všeho: Milovat budeš svého bližního jako sebe samého. Ano, to známe od Ježíše. Ježíš prostě jenom dobře zná Bibli a správně ji cituje. To je to největší přikázání: Miluj svého bližního jako miluješ sám sebe. Takhle tedy vypadá svatost. Takhle má vypadat život člověka, který se přidal na stranu Pána Boha. Ano, dá to práci a člověk k tomu potřebuje i dost odvahy a síly. Nebýt lenošný a nenechat se svézt s davem, když ten dav na tohle všechno zrovna kašle. V těchhle věcech máme být vyjímeční, jiní, svatí.

Takto se lze dívat na ta Boží slova o svatosti: "Je to náš úkol a my ho máme plnit. A dá to hodně práce. Tak do toho."

A na tomto přístupu asi není nic špatného. Rozhodně takto máme vychovávat svoje děti. Mám ale pocit, že tomu ještě něco chybí. Něco, co je v těch slovech ukryto pro dospělého člověka, pro dospělého křesťana. A sice tohle.

V Bibli čteme: Buďte svatí, neboť já Hospodin, Váš Bůh, jsem svatý. Ale význam těch slov může, a nejspíš má být ještě jiný. Ta slova v Hebrejštině totiž doslova zní: Svatí jste, neboť já Hospodin, Váš Bůh, jsem svatý. Člověka v Božích očích neposvěcuje to, že plní těch 6 věcí, o kterých jsem mluvil. Nemůžeš Pána Boha přitáhnout na svou stranu tím, že budeš něco dělat. On už na Tvé starně je. On se k Tobě přiklonil. To on si vybral Tebe, ne ty jeho. Jsi součástí Božího lidu tady na světě, byl jsi pokřtěn do jeho jména, jsi jeho, jsi Boží. A tohle Tě posvěcuje. To, že máš svatého Boha. Všechny ty další věci, ty z toho vyplývají, z tohoto vztahu. Ve všech těch dalších přikázáních nemusíš a možná ani nemáš vidět rozkaz. Není to: Miluj svého bližního, ale: Ty miluješ svého bližního. Takhle se v Tobě projevuje tvoje svatost, Tvůj vztah s Bohem. Motivací k tomu, abys dobře žil nemá být to, aby ses zalíbil Pánu Bohu. Jemu se líbíš. On si Tě už dávno zamiloval. Motivací k těm dobrým věcem je to, jaký je On. Po všech těch konstatováních spíš než příkazech máme řečeno: Já jsem Hospodin, Váš Bůh. To je ten důvod, proč se chováme a jednáme dobře. Protože náš Bůh je dobrý. Proto milujeme svoje bližní, protože Bůh je miluje. Protože Bůh je láska.

Jsme svatí, jsme Boží. A naší reakcí na to je, že soucítíme s trpícími a bezmocnými, že nelžeme a nekrademe, že neubližujeme a nevyužíváme lidi kolem sebe. Že milujeme svoje bližní. A když ne? Tak je asi něco špatně, něco v našem vztahu s Bohem. A pak je místo a příležitost přijít k Bohu jako ten mladší syn v tom podobenství o marnotratném synu. A nechat Pána Boha, aby nás umyl, oblíknul, dal nám najíst, dal nám novou další možnost opravdu žít.

Amen